

redescobrir l'art de l'acompanyament espiritual en la confessió i en la direcció espiritual, si volem tornar a tenir joves en el seguiment de Crist en la vida sacerdotal i religiosa.

[Full Diocesà 25-4-10]

ALTRES TEXTOS DEL SENYOR BISBE

> LLIURAMENT DE LA MEDALLA D'OR DE LA CIUTAT DE VIC, A TÍTOL PÒSTUM, A JOSEP MARIA GUIX, BISBE DE VIC DE 1983 AL 2003

Paraules pronunciades a la Sala de Columna de l'Ajuntament de Vic el dia 19 de març del 2010.

M'han encomanat de glossar, en el marc d'aquest acte d'avui, la figura del Dr. Josep Maria Guix i Ferreres (a.c.s.) en la seva tasca de bisbe de Vic durant vint anys (1983-2003).

A fi d'estructurar una mica la meva intervenció em basaré en el triple ofici dels bisbes diocesans que assenyala el Concili Vaticà II en el *Decret sobre el ministeri pastoral dels bisbes en l'Església*: l'ofici episcopal d'ensenyar, l'ofici episcopal de santificar i l'ofici episcopal de regir i pasturar.

L'ofici episcopal d'ensenyar

El Concili Vaticà II recorda que entre els ministeris principals dels bisbes «destaca la

predicació de l'Evangeli. Els bisbes són, en efecte, els proclamadors de la fe que porten deixebles nous a Crist, i són els doctors autèntics, dotats de l'autoritat de Crist, que prediquen al poble a ells encomanat la fe que ha de ser creguda i ha de ser aplicada a la vida» (*Lumen gentium*, núm. 25). Quant a l'ofici episcopal d'ensenyar, el bisbe Josep Maria Guix hi va excel·lir en el doble vessant del magisteri de la predicació i del magisteri escrit. Tothom recorda les seves homilies a la catedral en les grans solemnitats litúrgiques anuals, les homilies de la festa major de Vic, les homilies en les visites pastorals, en els aplecs, en les trobades de grups i moviments apostòlics... L'anunci de l'evangeli el sabia acompanyar d'un llenguatge incisiu, culte i planer alhora, adornat amb exemples molt escaients trets de la vida quotidiana, amb citacions dels sants Pares i dels teòlegs més reconeguts... El seu magisteri oral era fluid, clar, ric, entenedor, i obria horitzons i interrogants a aquell qui sabia escoltar.

El seu magisteri escrit és remarcable: homilies publicades, la «conversa setmanal» en el Full Diocesà, poemes, llibres, cartes pastorals, conferències també publicades... Podríem dir que el Dr. Guix no solament va escriure molt sinó que preparava a consciència els seus escrits, en els quals es reflecteix la seva condició de mestre, de teòleg, d'expert en doctrina social de l'Església, de professor, de pedagog, de gran coneixedor de la llengua catalana i, alhora, de pastor

que coneix les seves ovelles. Això fa que, per exemple, en el conjunt de les seves cartes patorals hi puguem trobar fragments d'una gran profunditat teològica, fragments d'una gran bellesa literària i, alhora, fragments d'una gran senzillesa acompanyats d'exemples a l'abast de tothom. Sabia sempre qui eren els destinataris dels seus escrits.

Aquest magisteri oral i escrit es prolongava en la seva preocupació per la formació dels preveres, dels diaques, dels seminaristes i de tot el poble fidel, sobretot d'aquells que tenien alguna responsabilitat pastoral en la diòcesi. Així, per als preveres i diaques, hi havia els recessos mensuals, una trobada de formació i de pregària; el curset d'estiu, pel qual van passar teòlegs i pensadors de prestigi reconegut, i va erigir i dotar una fundació pia per a la formació permanent del clergat, la fundació «*Pastores dabo vobis*». La formació dels seminaristes la confià, juntament amb els bisbes de Solsona, Urgell, Girona i Tarragona, a partir del curs 1988-1989, al Seminari Major Interdiocesà, acollint la indicació de la Santa Seu. I pel que fa a la formació del poble fidel, el Dr. Guix va promoure el Centre de Pensament Cristià a Manresa, les Escoles Bàsiques de Catequistes, seguint les indicacions del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears, l'Escola de Formació Cristiana, organisme de formació itinerant, que s'anà fent present en els diversos arxiprestats del bisbat i, quan se'n veié l'ocasió oportuna, féu mans i mànigues

per fundar en el nostre bisbat l'Institut Superior de Ciències Religioses i posà la biblioteca del Seminari al servei d'aquest Institut i de tothom qui en volgués fer ús.

Paral·lelament a tot això, el Dr. Guix va ser molt sensible al diàleg entre fe i cultura i fou molt conscient que el patrimoni artístic i documental de l'Església havia d'estar al servei de l'evangelització i s'havia de posar a l'abast dels investigadors i estudiosos. En aquest camp destaca la informatització i ordenació, amb l'ajut de la Diputació de Barcelona, de l'Arxiu i la Biblioteca Episcopals de Vic; la creació del nou edifici i d'una nova etapa del Museu Episcopal de Vic, amb l'ajut de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de la ciutat de Vic; el suport incondicional que va donar a la creació de l'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del Bisbat de Vic; la participació del bisbat en les brillants exposicions d'art *Thesaurus* i *Millenium*; la creació de *Accuro*, un servei de conservació i difusió del patrimoni artístic diocesà, i, finalment, el suport a la iniciativa de Mn. Ramon Tuneu, rector de Ripoll, per aconseguir la coedicó amb la Biblioteca Apostòlica Vaticana del facsimil de la Bíblia de Ripoll, acompanyada d'un valuós estudi del professor Dr. Anscari Mundó. Aquests són uns quants exemples que demostren l'interès que tenia el Dr. Guix perquè la fe cristiana fos present en la nostra societat actual i d'alguna manera hi pogués actuar com a llevat dins la pasta.

L'ofici episcopal de santificar

«El bisbe, dotat de la plenitud del sagrament de l'Orde, és —diu el Concili Vaticà II— distribuïdor de la gràcia del sacerdoci suprem, sobretot en l'Eucaristia, que ell mateix ofereix o que procura que sigui oferta, per la qual l'Església viu i creix constantment. [...] Així els bisbes, en pregar i treballar pel poble, reparteixen amb varietat i abundància quelcom de la plenitud de la santedat de Crist» (cf. *Lumen gentium*, núm. 26).

El Dr. Josep Maria Guix va contribuir a la santificació dels fidels de la diòcesi presidint l'eucaristia en totes les parròquies del bisbat, des de les més grans fins a les més petites, en les seves tres visites pastorals a la diòcesi. Festes majors, aplecs, efemèrides locals, com ara el Sant Crist d'Igualda, la Misteriosa Llum de Manresa, el Santíssim Misteri de Sant Joan de les Abadesses, les celebracions al monestir de Ripoll, els aplecs del Taga i de Matagalls, les festes verdaguerianes a Sant Martí del Canigó, etc., foren moments en què la gràcia de Déu es feia present entre els fidels per mitjà del bisbe diocesà.

L'ordenació de preveres i diaques és tasca pròpia del bisbe, que amb zel i discerniment cerca col·laboradors seus en el servei ministerial a favor de tot el Poble de Déu. Durant els vint anys de pontificat a la nostra diòcesi, el Dr. Guix va ordenar vint preveres i instituí l'any 1991 el diaconat permanent (o diaconat en grau estable), tal com ho indica

el Concili Vaticà II. Nou van ser els diaques permanents que ell ordenà.

L'administració de la Confirmació, en quant sagrament que té el bisbe com a ministre originari, també va ser una de les activitats a les quals el Dr. Guix dedicà més temps i que preparà amb més cura. En donen fe els centenars de joves de tota la diòcesi que van rebre de les seves mans aquest sagrament de fortlesa en l'Esperit Sant per a donar testimoni de Crist en l'Església i en el món.

Al costat de les celebracions litúrgiques, el Dr. Guix va intentar de fer realitat l'exhortació del Concili Vaticà II: «Cal que els bisbes es captin en el seu ofici apostòlic com a testimonis de Crist davant de tots els homes, no solament atenent els qui ja segueixen el Príncep dels Apòstols, ans també consagrant-se amb tota l'ànima al bé d'aquells qui s'han desviat d'alguna manera del camí de la veritat o ignoren l'Evangeli i la misericòrdia salvadora del Crist» (*Decret sobre el ministeri pastoral dels bisbes en l'Església*, núm. 11). Van ser nombrosos els contactes que el Dr. Guix tingué amb persones allunyades de la fe i de l'Església, i en aquests contactes demostrà en tot moment la seva capacitat de diàleg i d'obertura per a comprendre els seus interlocutors.

També en aquest apartat caldria mencionar el desig que de seguida va expressar el Dr. Guix de visitar els missioners i missioneres de

la diòcesi de Vic. Anà a Ruanda, a la República Dominicana, Guatemala, Veneçuela, Perú i Argentina; un gest que els missioners i missioneres d'aleshores agrairen i que els féu sentir més units a la diòcesi d'origen.

Una altra de les preocupacions del Dr. Guix va ser, en tot moment, fer veure, tant en la seva predicació com en les seves conferències i els seus escrits de tema social, el lligam indissoluble entre l'Eucaristia i la caritat fraterna. Aquesta preocupació anava lligada amb l'impuls que constantment donà a Càritas i la urgència de crear les Càritas parroquials i interparroquials a Vic, a Manresa i a Igualada. Aquest compromís social s'estengué a nivell de Conferència Episcopal Tarraconense i a nivell de Càritas Espanyola. Entre les seves realitzacions concretes hi ha la creació de la fundació «Sense cadenes», per a l'atenció dels drogaddictes, la creació i promoció del Secretariat de Pastoral Social i el foment de la Pastoral Penitenciària en la nostra diòcesi. A nivell estatal, el Dr. Guix va presidir durant molts anys la Fundació Pau VI, de Madrid, dedicada a l'estudi i a la difusió de la doctrina social de l'Església.

L'ofici episcopal de regir i pasturar

En la *Constitució dogmàtica sobre l'Església* del Concili Vaticà II llegim el següent: «Els bisbes governen les Esglésies particulars a ells confiades com a vicaris i legats de Crist [...]. Per això han de tenir davant els ulls

l'exemple del Bon Pastor, que no vingué a fer-se servir, sinó a servir i a donar la vida per les seves ovelles» (LG, núm. 27).

El Dr. Josep Maria Guix es va esforçar a entendre i exercir el seu govern com a servei, un servei que sabia compartir amb els seus col·laboradors més immediats i que va fer extensiu a altres preveres, laics i religiosos confiant-los responsabilitats a nivell arxiprestal o diocesà. Tots els preveres, religiosos i laics que durant els vint anys en què el Dr. Guix fou el Cap, Mestre i Pastor de la diòcesi treballaren amb ell reconeixen amb satisfacció que van gaudir de la seva plena confiança i que foren sempre esperonats a ser creatius i actius en el camp pastoral que els havia estat encomanat.

Un fet destacat en l'episcopat del Dr. Guix va ser la decisió que prengué des de primera hora de fer una estada pastoral, un cop al mes, a les ciutats de Manresa i Igualada. Aquesta decisió li permeté de conèixer sobre el terreny tota la realitat pastoral que es desenvolupava en aquestes dues ciutats i en els seus arxiprestats i, amb això, aconseguia al mateix temps que els fidels de Manresa i Igualada sentissin més a prop el seu Pastor.

Un altre fet important que incidia de ple en la manera de governar el bisbat va ser la reorganització dels arxiprestats, suprimint-ne uns quants i reduint-los a deu. Això representà una redistribució més racional

del territori, que permeté una major eficàcia a nivell pastoral. Les reunions dels arxiprestos també guanyaren en fluïdesa i en eficàcia. Al costat d'això, i sempre amb la preocupació que hi hagués un mínim de coordinació entre tots els organismes diocesans, el Dr. Guix va crear i promoure, segons el nou Codi de Dret Canònic de l'any 1983, el Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics (1984) i el Consell Diocesà de Pastoral (1989) i continuà amb renovada vitalitat el Consell Presbiteral. Tots aquests organismes, fruit del Concili Vaticà II, ajuden a promoure la comunió entre tots els membres de l'Església —bisbes, preveres, diaques, religiosos, laics—, perquè tots siguem més evangelitzadors. Aquest exercici de responsabilitat i de col·laboració a nivell diocesà, el Dr. Guix volia que també es realitzés a nivell parroquial i arxiprestal i per això va exhortar sovint que en totes les parròquies hi hagués el Consell Pastoral Parroquial i el Consell per als Assumptes Econòmics, com també, en els arxiprestats més grans, desitjava i afavoria que es creés el Consell Pastoral Arxiprestal.

Ensenyar, santificar i governar, tres perns que configuren, orienten i donen sentit a la missió del bisbe diocesà. El Dr. Josep Maria Guix i Ferreres va intentar de ser màximament fidel a aquesta triple tasca i només Déu, en la seva immensa bondat, pot fer-ne una valoració justa. La nostra valoració necessàriament ha de ser imperfecta, però sí que voldria ser molt agraïda. Per això,

agraïm un cop més i ben sincerament tot el que el Dr. Guix va fer per la nostra diòcesi de Vic durant els seus vint anys de bisbe titular. Que Déu li ho pagui —tal com deia sempre el mateix Dr. Guix— com només ell, Déu nostre Senyor, ho sap fer.

> INAUGURACIÓ DE L'EXPOSICIÓ «LA PRINCESA SÀVIA – LES PINTURES DE SANTA CATERINA DE LA SEU D'URGELL» – Museu Episcopal de Vic

Paraules pronunciades a l'auditori del Museu Episcopal el dia 20 de març del 2010.

Sr. Regidor de l'Ajuntament de la Ciutat de Vic,
Sr. Director General del Patrimoni Cultural,
Sr. Director del Museu Episcopal de Vic,
Sra. Subdirectora de Col·leccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya,
Membres de la Junta del Museu Episcopal de Vic,
Senyores i Senyors:

Inicio aquestes meves paraules fent memòria del fet que ahir vam poder viure alguns dels aquí presents. La ciutat de Vic, per mitjà del seu consistori municipal, va concedir la Medalla d'Or de la Ciutat, a títol pòstum, al Dr. Josep Maria Guix i Ferreres, que fou bisbe de Vic de l'any 1983 a l'any 2003. La raó més forta d'aquesta concessió, entre moltes altres, fou l'empenta que va donar a aquest Museu Episcopal de Vic, amb el nou edifici i amb la nova etapa de col·laboració amb la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Vic.

Ho dic, això, perquè penso que aquest acte, en el qual inaugurarem al nostre Museu l'exposició «La Princesa Sàvia - Les pintures de Santa Caterina de la Seu d'Urgell», no hagués estat possible sense aquesta nova etapa del Museu Episcopal de Vic.

L'exposició que ara inaugurarem a Vic uneix conjunts dispersos per a poder contemplar millor allò que fou pensat per a ser mostrat en unitat. Aquesta vegada no solament mostrem conjunts del Museu Nacional d'Art de Catalunya i del Museu Episcopal de Vic, sinó que, més enllà de les nostres fronteres, la Fundació Abegg de Riggisberg, a Suïssa, ens mostra una peça d'art que té el seu origen a casa nostra, en concret a la catedral de la Seu d'Urgell. Aquesta col·laboració entre els museus de Catalunya oberts a Europa pot donar grans fruits de bellesa i d'estima envers el patrimoni cultural català i, per això mateix, europeu.

L'exposició que ara podem contemplar ens portarà a la visió d'unes obres de l'art romànic català, que com tot art, i encara més l'art religiós, ens vol parlar. Les pintures de l'absis de la capella de Santa Caterina de la Seu d'Urgell volien parlar de la vida i el martiri de la santa, princesa culta d'Alexandria, que en el segle IV moria vessant la seva sang per confessar Crist. Santa Caterina, a començaments del segle XIII, era exemple de la màrtir de paraula segura i convincent en defensa de la fe recta i de la vida fidel a l'evangeli que brolla d'aquesta fe vertadera.

En la diòcesi d'Urgell, que sofria atacs de part de l'heretgia dels càtars, aquest exemple era molt clar per a enfortir els qui havien de lluitar amb la paraula i de vegades amb el preu de la mateixa vida.

Els tres conjunts que formen l'exposició parlen a tot cristià. «El sant Sopar» fa present la institució del sagrament de l'Eucaristia pel mateix Crist. La font de la vida cristiana és l'Eucaristia, memorial perpetu de la mort i resurrecció de Jesús. Amb la presència del peix, signe de Crist per als primers cristians, es parla de la presència real de Crist en aquest sagrament.

La vida cristiana té també dos aspectes que van units a l'Eucaristia: la «caritat de la veritat» i la «veritat de la caritat». «La disputa i arrest de santa Caterina» ens parla del testimoni amb la paraula de la «sàvia» Caterina, disputant amb els «savis i entesos» (cf. Mt 11,25) la veritat de la fe cristiana. No oblidem que la primera caritat amb tota persona és la veritat.

I el «Martiri de santa Caterina» ens mostra la «caritat» autèntica de la santa màrtir i de tot cristià. Les paraules de Jesús: «Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics» (Jn 15,13), troben en el martiri la seva màxima expressió. L'amor vertader, l'amor unit a la veritat, porta a donar la vida. El martiri és testimoni d'amor vertader, d'amor fins a l'extrem. Permeteu-me unes paraules de Benet XVI en l'encíclica *Caritas*

in veritate: «Només en la veritat resplendeix la caritat... Sense veritat, la caritat cau en un mer sentimentalisme. L'amor es converteix en un embolcall buit que es farceix arbitràriament. Aquest és el risc fatal de l'amor en una cultura sense veritat» (núm. 3).

Felicito de tot cor el senyor director del Museu Episcopal de Vic, i tot el seu equip, pel seu treball ben fet en el dia a dia i que ens pot portar a gaudir a tots nosaltres, i a la ciutat de Vic i a tots els qui s'hi apropin, d'aquesta magnífica exposició.

També felicito els comissaris d'aquesta exposició, el Sr. Manuel Castiñeiras i la Sra. Judit Verdaguer, als qual passo la paraula perquè ens expliquin el quid d'aquesta exposició: «La Princesa Sàvia - Les pintures de Santa Caterina de la Seu d'Urgell».

> NOVA ETAPA DEL COL·LEGI SANT GENÍS I SANTA AGNÈS DE TARADELL

Paraules pronunciades a Taradell el dia 22 de març del 2010.

Sr. Lluís Verdaguer, alcalde de Taradell
 Germana Montserrat Font, Priora provincial de les Dominiques de l'Anunciata
 Sr. Rector, mossèn Manel Torrents
 Sra. Àngels Vila, directora del Col·legi Sant Genís i Santa Agnès
 Sr. Dídac Herrero, director general de Caixa Manlleu
 Srs. Constructor, promotor i arquitecte tècnic les noves obres

Membres del Patronat de la Fundació
 Professors, pares d'alumnes
 Senyores i senyors

Amb aquest acte posem simbòlicament la «primera pedra» d'un nou edifici per al Col·legi Sant Genís i Santa Agnès de Taradell. Però també és clar que posem la «primera pedra» d'una nova etapa d'aquest col·legi amb la nova fundació canònica Sant Genís i Santa Agnès de Taradell. El senzill acte que tots nosaltres vivim en aquest moment té una important rellevància, perquè significa la continuïtat i el futur ple d'esperança per a una proposta d'educació amb un esperit molt concret al nostre poble de Taradell.

Per un costat, s'hi fa present la intuïció educativa de l'Església per mitjà de l'aposta educativa de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. És significatiu que en l'any Pare Coll i dins l'any de la celebració joiosa de la canonització de sant Francesc Coll i Guitart, es faci aquesta empremta a l'obra que va néixer del cor d'aquest sant missioner i evangelitzador. La seva intuïció clara era la gran importància de l'educació dels infants i joves, especialment de les noies, per a assegurar un futur esperançador per a les famílies i els pobles. Ell veia l'escola amb esperit dominicà com un complement necessari al treball evangelitzador i missioner. Però tampoc no podem oblidar l'aposta de l'Església per mitjà de l'Acadèmia Parroquial Sant Genís al servei del

poble. L'Església sempre ha estimat i estima l'educació i la cultura dels pobles. No té cap por de la veritat i vol formar homes i dones autèntics, tant en la parròquia, com en les seves escoles, com en altres entitats educatives que hi ha al seu redós.

Però també cal tenir present en aquest moment tot el treball i l'esforç de tots els qui han cregut que aquest projecte educatiu d'escola cristiana era útil i necessari per a Taradell i continuen creient-hi per fer-ho possible: els pares i mares, els directors i professors, els promotors —associats per a aquesta obra amb el nom de «Fem Escola Taradell S.L.»— i l'Ajuntament.

El projecte educatiu de l'escola catòlica neix de l'estima per cada infant, neix de la confiança en les possibilitats de cada persona. Per això, conscients de la grandària del cor de l'home, ofereix una educació que té en compte la integritat de la persona. S'adreça a «tota persona» i a «tota la persona», a totes les seves dimensions, tant materials com espirituals.

¿Té futur, aquesta opció, o és un model educatiu obsolet? Sembla que hi ha un consens en el sentit que la crisi que travessa la nostra societat no és solament econòmica. Com s'ha dit, no és tant crisi de mercat com de mercaders. Es parla molt sovint d'una emergència educativa, en el sentit que cal retrobar l'educació altra vegada unint dos conceptes: veritat i amor, unint llibertat i

responsabilitat. En aquest sentit, una escola que tingui al centre del seu punt de mira la totalitat de la persona em sembla que és el millor servei que l'Església pot oferir a la nostra societat.

Una educació que parteix de la llibertat de l'ésser humà i que sap que el sentit d'aquesta és l'estimació. Una llibertat oberta a la recerca de la veritat en tots els àmbits de la vida: des de la recerca científica de la natura a la recerca del sentit últim de la vida; una llibertat oberta a l'altre que ha de respectar, acollir i estimar. Una educació que actua en l'entorn més immediat i que es compromet amb el poble des d'on s'entén. Una escola, en fi, a l'alçada del cor. Una educació que proposa —mai no imposa— a la llibertat de cada persona l'Amor transcendent com a fonament últim de la vida.

La nostra societat demana una educació d'un alt nivell i qualitat de continguts i alhora d'un nivell humà a l'alçada. Una educació que formi persones responsables capaces d'entomar el dia de demà la nostra societat.

El nostre compromís com a Església, com a parròquia-bisbat i germanes dominiques de l'Anunciata, doncs, amb aquesta educació de futur s'expressa amb la plena col·laboració per a fer realitat la nova etapa de l'escola Sant Genís i Santa Agnès de Taradell.

A les Germanes Dominiques de l'Anunciata és just reconèixer i agrair la seva generositat i estima a Taradell i a la diòcesi de Vic. També és just fer agraïment públic d'aquells que fareu possible aquest projecte: des dels membres del Patronat, la parròquia, els pares i mares, el claustre de professors, els promotors, els industrials, els qui feu possible el finançament inicial i l'Ajuntament, que heu vist que aquesta nova etapa de l'escola és un bé per a Taradell.

Felicitem-nos-en els un als altres i esperem ben aviat gaudir de les noves instal·lacions de l'escola Sant Genís i Santa Agnès.

> ACTIVITATS PASTORALS DEL SENYOR BISBE

MARÇ DEL 2010

- 2 Despatx amb col·laboradors de la cúria.
Audiència.
Reunió del Patronat de la Casa Sacerdotal, a Vic.
- 3 Missa amb l'Assemblea General de la Unió de Religiosos de Catalunya, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, a Barcelona.
Assistència a la Jornada Acadèmica amb motiu de l'Any Sacerdotal, a la Facultat de Teologia de Catalunya.
- 4 Recés mensual del clergat a la Gleva.
Missa exequial de Mn. Antoni Conill Costa, a la catedral de Vic.
Pregària per les vocacions a la catedral de Vic: exposició del Santíssim, rés del rosari i vespres.
Audiències.
- 5 Visita pastoral a la parròquia de Sant Fructuós de Castellterçol: visita als malalts, visites a la gent gran de les residències *Nature i Sigma*, i dinar amb el senyor rector.
- 6 Visita pastoral a la parròquia de Sant Fructuós de Castellterçol: reunió amb el Consell de Pastoral i col·laboradors de la parròquia, trobada amb els professors de religió de les escoles de l'arxiprestat del Moianès, a Castellterçol. Confessions i missa estacional.
- 7 Visita pastoral a la parròquia de Sant Feliu de Codines: confessions i missa estacional. Reunió amb els col·laboradors de la parròquia i visita als malalts.
Visita a un mossèn malalt, a Granollers.
Viacruz a la catedral de Vic.
- 8 Reunió del Patronat de la Casa Sacerdotal, a Vic.
- 9 Despatx amb col·laboradors de la cúria.
Reunió pel seguiment d'obres del Seminari de Vic.
- 10 Visita pastoral a la parròquia de Sant Feliu de Codines: visita al col·legi de l'Immaculat Cor de Maria de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, visita a les diferents aules de primària i dinar amb les germanes. Missa amb la comunitat i residents de la residència d'avis. Reunió amb una família de feligresos i visita a l'equip de Càritas.
- 11 Recés mensual del clergat a la Casa d'Exercicis de la Cova de Sant Ignasi, a Manresa.
Visita a un mossèn malalt, a Manresa.